

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 240

27 Ağustos 2005

1.000.000 TL - 2 YTL

- SAVAŞA
 - İRKÇILIĞA
 - AYRIMCILIĞA
 - MİLİTARİZME
 - KÜRESEL İSİN MAYA
 - CİNSİYETÇİLİĞE
 - NÜKLEER ENERJİYE
 - SİLAHLANMAYA
 - ÖZELLEŞTİRMELERE
 - GENETİĞİ DEĞİŞTİRİLMİŞ ORGANİZMALARA
 - ÇEVRENİN TALAN EDİLMESİNE
- ## HAYIR

Başka bir dünya mümkün

Dünyada büyük bir eşitsizlik yaşıyor. Zenginlerle yoksullar arasındaki fark her ülkede artıyor. Zenginler arayı hızla açıyorlar ve giderek daha çok sayıda insan yoksulların arasına katılıyor.

Şimdi dünyanın her ülkesinde küçük bir mutlu azınlığa karşı muazzam bir yoksul kitle var.

Dünya çapında 1 milyara yakın insan açlık sınırının altında yaşamaya çalışıyor. Kolayca önlenebilecek hastalıklardan, yani yoksulluktan dolayı her gün on binlerce insan, onbinlerce çocuk ölüyor.

Amerika'nın sürdürdüğü savaş ise bir yandan yüzbinlerce insanı öldürürken çok büyük kaynakları yok ediyor. Atılan her kurşun, her bomba yoksulların tabağın-

dan çalınmış çorbadır, ekmektir.

Bu eşitsizliğe ve savaş çılgınlığına karşı mücadele edenler de var ve sayıları her gün artıyor. Savaş karşıtı hareket ve antikapitalist hareket bugün dünyanın iki süper gücünden birisi olarak görülüyor. Her yerde zenginlerin, soyguncuların, savaş yanlılarının, ırkçıların, cinsiyetçilerin karşısına çıkıyor.

Bu hareket dünyanın her yerinde çeşitli alanlarda kapitalizme karşı mücadele edenleri birleştiriyor, yanyana getiriyor.

Hızla örgütleniyor. Politik alanda geleneksel partilere karşı güçlü bir biçimde öne çıkıyor.

Başka bir dünyanın gelmekte olduğunu ayak seslerini duyabilirsiniz.

Yeni bir dünya için yeni bir platform

Hayat sokakta, sokağa çıksana

sayfa: 6-7

Antikapitalist festival

BARIŞAROCK

sayfa: 8

Değitirilmeyi bekleyen bir dünya

sayfa: 9

Vietnam'da asker ayaklanması

Orduda isyan

sayfa: 10

Irak'ta vahşet Dünyada direniş

sayfa: 5

Günü kurtarma zamanı çoktan geçti!

KESK kitlesel mücadeleye!

AKP iktidarının önümüzdeki yıl için kamu çalışanlarına önerdiği % 5'lik zam oranı en hafif ifadesiyle çalışanlarla dalga geçmektir. Bu küçültücü teklif karşısında taraf olarak "memur" konfederasyonlarının takındığı tutum ise kamu çalışanlarının gerçek ihtiyaçlarını dile getirmekten son derece uzaktır.

Toplu görüşme sürecinin ne hazırlık ne de pazarlık aşamalarında Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) sergilediği performans ise geniş üye tabanı tarafından kabul görmemektedir.

Geçmişte çıkartılan sahte sendika yasasından bu yana hükümetle yapılan toplu görüşmelerin, hem toplumun geniş kesimleri hem de kamu çalışanları açısından giderek daha az anlamlı hale geldiği bir gerçektir. Toplu görüşme süreçlerinde sendikalarımızın etkisi artık neredeyse hissedilmemektedir.

Bu durum hükümetler açısından kazanılmış haklarımızı ve kamu çalışanları açısından da sendikalarımızın varlık nedenlerini tartışılır hale getirmiştir.

AKP hükümetinin ortalama bir memur için toplam 40 liralık zam teklifine karşı KESK'in başlatmış olduğu eylem takvimi başından beri hak alıcı eylem tarzından uzaktır.

Hak alıcı eylemleri bir yana koyalım, geçmişte sadece protesto mahiyetli diye eleştirilen eylemler dahi plânlanmamaktadır.

KESK yönetiminin kendisine ve de özellikle üyelerine güvensiz tutumu kamu emekçilerinin mücadelesini ve kazanımlarını olumsuz yönde etkilemeye devam etmektedir. Son olarak açıklanan eylem takviminin işveren olarak devleti geriletemeyeceği çok açıktır.

Nitekim görüşmelerin iki

turunda da herhangi bir uzlaşmaya varılamamıştır. Hükümet konfederasyonların önerilerini tartışmaktan bile kaçınmaktadır. Çünkü hükümetin kamu çalışanları ile ilgili gündemi tamamen farklıdır!

Hükümet bir an önce iş güvencesini ortadan kaldıracak kamu personel yasasını çıkarmayı hedeflemektedir. Bu Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer'in de dediği gibi görüşme masasına bomba gibi düşmüştür. Görüşmeleri devlet adına sürdüren bakan Mehmet Ali Şahin ise "sizi bilgilendirmek için konuyu açtım" diyecek kadar rahat davranabilmektedir.

Ekmeğimizle oynatmayın!

KESK yönetimi kısır eylem programlarından bir

an önce vazgeçmelidir. Yüzünü tabanına, iş yerlerine çevirmelidir.

Hükümetin elleri artık boğazımızdadır. Halkın önemli sorunu işsizlik ve yoksulluktur. Her gün yüzlerce işçi kapı önüne konmaktadır.

Özelleştirmeler ve işsizlik hız kazanmıştır. Sendikasızlaşma artmıştır, işçi sınıfı en önemli savunma aracından yoksun bırakılmaya çalışılmaktadır. Hükümet milyonlarca yeni yoksul yaratacak yasalar çıkarmaya hazırlanmaktadır.

İşte kamu personel yasası budur. Bugün KESK'i yönetenler bu süreci tersine çevirecek bir sorumluluğu üstlenmek zorundadır.

KESK eylemlerine katılan kamu emekçilerinin sayısında yaşanan hızlı düşüşü, onların gün

geçtikçe zenginleşmelerine bağlamak ne kadar saçma olurdu. Öyleyse yaşanan gerilemenin nedenleri doğru anlaşılmalı zorunladır.

KESK üyeleri giderek artan bir huzursuzluğa sahiptir. Yoksullaşmayı gündelik hayatlarında yakıcı bir şekilde hisseden emekçiler mücadelecilerdir örgüt aramaktadır. Ancak bu örgüt giderek onlardan uzaklaşmaktadır.

Üyelerin bir kısmı için geçmişteki uzaklaşan iyi anılardır örgüt, kocaman bir kısmı ise katıldığından beri öyle bir örgüt görmemiştir zaten. Ve umutlar giderek kırılmakta, örgüte olan güven azalmaktadır. KESK'in yıllardır kazanmayı hedeflemeyen, kısır, kendini tekrar eden eylem biçimi bunun önemli bir nedenidir.

Kamu emekçileri işçidir.

İşçi sınıfının en önemli mücadele silahı ise grevdir. İşçi sınıfı bütün tarihsel kazanımlarını işe grevle başlayarak elde etmiştir

Sınıfın diğer önemli silahı birliğidir. Şimdi KESK, sınıfın birliğini sağlayacak, IMF kontrollü özelleştirme ve liberalleştirme saldırılarını durduracak bir grev için hazırlanmaya başlamalıdır. Bu elbette zor bir görevdir. Büyük riskler içermektedir. Ancak işçi sınıfının geneli açısından bakıldığında da başka bir çıkış yolu görünmemektedir.

Günü kurtarma zamanı çoktan geçmiştir. Basın açıklamalarıyla, çadırlarla, birkaç bin kişilik Ankara eylemleriyle "geleceği kurtarmak" ise hiç mümkün değildir.

KESK'e hakim olan sol içi çekişmeler, kamu emekçilerinin gerçek gündemiyle ilgisi olmayan tartışmalarla sendikalarımızın boğulmasına, rekabete, bizi kendi içimizde bölen sağ ya da sol her tür fikre karşı olan tabandan kamu emekçileri "artık yeter" deyip bir araya gelmelidir.

11 EYLÜL'de MİTİNG VAR

12 Eylül'ün 25. yıldönümünde Ankara, İzmir ve İstanbul'da miting var. Askeri diktatörlüğü lanetlemek için sende katıl!

Ayrıntılı bilgi için: 0536-335 10 19

yaşadığınız yerde bulamıyorsanız sosyalist işçi'ye abone olun

Uluslararası antikapitalist hareketle, savaş karşıtlarıyla, ilişki kurmak istiyorsanız sosyalist işçi size mutlaka gerekli. Ayda 3 milyona abone olun, 2 haftada bir posta ile kapınıza gelsin.

İsim, soyad:
Adres:

e-mail:

Telefon:

Mehmet Tarhan'ı serbest bırakın

Mehmet Tarhan 27 Ekim 2001 de İnsan Hakları Derneği'nde yaptığı bir basın toplantısı ile askere gitmeyeceğini ve vijdani retçi olduğunu açıkladı.

10 Nisan 2005 tarihinde İzmir'de tutuklandı. Hakkında emire itasizlik suçlamasıyla dava açıldı. Yargılama sürecinde 9 Haziran 2005 tarihinde tahliye edildi.

Tahliye sonrası yine gönderildiği Tokat 48 inci Piyade Alay Komutanlığı'nda Mehmet Tarhan'dan üniforma giymesi istendi ve o da vijdani retçi olduğu için üniforma giymeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine Mehmet ikinci kez tutuklandı ve hakkında yeniden emire itasizlik suçlamasıyla dava açıldı.

Yargılama sürecinde iki davayı birleştiren askeri mahkeme her iki davadan da ayrı ayrı ikişer yıl olmak üzere toplam dört yıl hapis cezası verdi.

Şimdi Mehmet Tarhan tutuklu. Vijdani retçi olması ve cinsel yönelimi sebebiyle psikolojik ve fiziki şidete maruz kalıyor.

Formula 1 kimin çıkana?

Basın Türkiye'nin ne kadar büyük bir başarı ile otomobil yarışı düzenlediğini anlatıyor ancak kimse bu işe ne kadar para harcadığını ve kimlerin bu işten vurgun vurduğunu tartışmıyor.

20 milyon dolara yapılacak diye başlayan pist inşaatı sonunda 220 milyon dolara bitti. Bu arada çeşitli kamu kuruluşları 300 trilyon daha harcadı. Toplam 600 trilyon harcadı.

Kazanç? "Türkiye büyük bir organizasyona daha imza attı" palavrası.

Bu inşaatı yapanlar bu işten kazananların başında geliyor. Bir de pist çevresindeki spekülasyon var. Bu bölgedeki arsa fiyatları 10 katına çıktı. Şimdi müteahhitler harıl harıl lüks villalar inşa ediyorlar.

Bir de harcanan bu paralarla başka neler yapılabileceğini düşünmek gerekir.

Bu parayla 3-4 üniversite kurulabilirdi. Çok sayıda hastane inşa edilebilirdi. Ya da memurlara yapılacak zamda hükümet bugün önerdiğinin iki katını verebilirdi.

BAŞYAZI**Önümüzde büyük bir fırsat var**

Yoğun bir yazın arkasından yoğun bir sonbahar geliyor.

Bir tarafta Kürt sorununun çözümü için umut verici adımlar atılıyor. Şimdi bu adımları geliştirmek, güçlendirmek gerekiyor. Savaşa karşı barışın ve demokrasinin kazanması için örgütlenmek ve mücadele etmek gerekiyor.

Kürt sorununda AKP hükümeti şu ana kadar olumlu adımlar atıyor.

Ama önümüzdeki süreçte bir de IMF politikalarının uygulanması var. Memurların toplu görüşmesi yaşanıyor. Memurların iş güvenliği kalkıyor.

Özelleştirmeler en yoğun noktasına çıktı. AKP hükümet bu alanda tam bir şahin. İşçi düşmanı. Ne bulursa satıyor. Telekom üç yıllık kârına satıldı.

Bu alanda ise güçlü bir direniş cephesi kurmak gerekiyor.

Özelleştirmelere karşı sadece özelleştirilen işyerinin işçilerinin vereceği direnişler yetersiz kalmaya mahkum. Her bir özelleştirme sorununa tek tek eğilmek de yetersiz. Hepsini birleştirmek ve IMF politikalarına bir bütün olarak karşı çıkmak gerekiyor.

Erdemir'in satışı ile eğitimin özelleştirilmesi, sağlığın özelleştirilmesi ile banka hortumları arasındaki ilişkiyi topluma anlatmayı başaramadan özelleştirmelere karşı çıkmak oldukça zor.

Bu ise güçlü bir örgütlenmeyi gerektiriyor. Bugün bütün bu alanlarda öne çıkabilecek bir sol siyasi güç yok. Hareketin hızla ama gerçekten hızla yoğun kampanyalara başlaması ve ardından örgütlenmesini hızlandırması ve sonuç olarak da siyasi bir çıkış yapması gerekiyor.

Son zamanlarda tartışılan ve öne çıkarılan platform bu açıdan önemli. Eğer çok çeşitli kampanyaların unsurlarının bu platformda buluşması, güçlerini birleştirmesi sağlanabilirse o vakit güçlüce bir çıkış elde edilir.

Ancak açık ki kampanyacı bir platformun oluşması yeterli değil. Asıl gerekli olan emek güçleri ile aktivistleri yanyana getirecek, emeğin sorunlarına sahip çıkacak adımın atılmasıdır. Bu yeni bir sol siyasi partinin inşasıdır.

sosyalist işçi**Demokratik bir çözüm bugün daha yakın**

Yaygınca "aydınlık bildirisi" diye adlandırılan çağrı Kürt sorunu açısından önemli sonuçlar oluşturdu. Önce Başbakan Recep Tayyip Erdoğan çağrısını imzalamış olanlardan 12 kişiyi başbakanlığa davet etti ve görüştü, daha sonra da Erdoğan Diyarbakır'a gitti.

Çağrı PKK'den silah bırakmasını istiyordu. Hükümetin ise demokratik çözüm doğrultusunda adımlar atması isteniyordu.

Gerek Başbakanlık'taki görüşmede, gerekse de Diyarbakır'da Başbakan Erdoğan üç önemli vurgu yaptı.

Birincisi soruna Kürt sorunu diyerek doğru olarak adlandırdı. Bugüne kadar ki Başbakanlar hatırlanınca bu umut verici bir tutum. Örneğin "sosyal demokrat" Ecevit ve CHP'nin başı Baykal hala "Güney Doğu" soryunu diyorlar.

İkinci olarak ise Erdoğan sorunu demokratik yollardan çözmek istediğini belirtti. Bu daha da önemli bir adımdı. İlk kez bir Başbakan savaş dışında bir başka çözüm yolu olduğunu gördüğünü ve onu tercih ettiğini söylüyordu.

Üçüncü olarak ise Başbakan Erdoğan devletin de geçmişte hatalar yaptığını kabul etti. Böylece demokratik bir çözüm konusunda kararlı olduğunu vurgulamış oldu.

Başbakan'ın bu açıklamaları beklendiği gibi kimi milliyetçi-ırkçı çevrelerin tepkisini çekti. Ne var ki o şimdiye kadar tutumunda ısrarlı olduğunu gösterdi.

Ateşkes

Çağrının yayınlanmasından sonra PKK eylemleri devam ediyordu. Hatta yayılmaya başlamıştı. Bu nedenle çağrının yayınlayanlar arasında dahi bir umutsuzluk gelişecek gibiydi. Ne var ki Başbakanla yapılan toplantının hemen ardından Kürt hareketinin çeşitli örgütlenmelerinin temsilcilerinin de güçlü bir biçimde ateşkes çağrısı yapması üzerine ateşkes ilan edildi.

Ateşkes şimdilik 1 ay olarak ilan edilmesi kuşku yaratmasına rağmen gene de bir ön adım.

Şimdi Kürt hareketi ile kimin görüşeceği tartışılıyor. Hükümetin karşısındaki muhatabın kim olduğu sorgulanıyor. Ancak bu konuda da bir adım atıldı.

Seçilmişler Kürt hareketini temsil edecekler.

Neden barış dendi?

Aslında buraya kadar işler kolaydı. Başbakan savaşın çözüm olmadığını fark ederek gerçekten çözüm isteyen bir tutumu seçince hızla adımlar atılmaya başlandı.

Aslında sorun Irak'ın işgali ile birlikte başladı. Şimdi Kuzey Irak'ta Kürtler duruma tamamen hakim ve Irak'ın başında bir Kürt örgütünün lideri, Celal Talabani var. Diğer taraftan ise Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkı tartışması ve Irak'ın federal bir devlet haline gelmesi tartışması var.

Bütün bunlar Türkiye'de de Kürt Sorunu'nun tanınmasını hızlandıran süreçler oldu. Irak'ta Kürtlerin kazandığı mevziler ortada dururken Türkiye'de sorunu hala Güney Doğu sorunu olarak adlandırmak mümkün değildi.

Aynı şekilde artık Kuzey Irak'a girerek askeri operasyonlar yapma olasılığının kalmaması bir başka önemli gelişme. Bu durumda askeri operasyonlar çok daha etkisiz hale gelecek.

Açık ki Hükümeti ve ardından bu süreçte esas olarak karşı çıkmadığını belirten MGK'nın tutumunun belirlenmesinde bunlar belirleyici oldu.

Diğer taraftan büyük iş çevrelerinin savaş istemeyen, kaynakların savaşa değil kendilerine verilmesini isteyen tutumları da önemli.

Barışı nasıl koruyacağız?

Ateşkesin ilanı kolay olandı. Asıl sorun bu sürecin devam etmesi ve sonuçta doğru ilerlemesi. Açık ki bu süreçte karşı olanlar var. MHP-DYP gibi faşist ve azgın milliyetçi güçler, CHP, İşçi Partisi gibi kemalist sol milliyetçiler, ordunun şahinleri çıkmazı yani savaş ileri sürmeye devam edecekler. Düşünceye, özgürlüklere, barışa düşman olan bu güçleri küçümsemek gerekir. Sonuç olarak AKP hükümeti onlarla dirsek temasını kaybetmek istemez.

O vakit görev bize, sosyalistlere, gerçekten çözüm isteyenlere düşmektedir.

dir.

Milliyetçiler bugün sokak terörü yaratmaya çalışıyorlar. Trabzon, Seferihisar gibi yerlerde küçük Ülkücü faşist gruplar saldırılarla sanki bütün toplum milliyetçi bir histeri içindeymiş havası yaratmaya çalışıyorlar. Trabzon'da saldıranların değil de saldıranların göz altına alınması, Seferihisar'da kaymakamın saldırganları meşru gösteren açıklamaları da faşist milliyetçileri cesaretlendiriyor. Basın da bu tutumu destekliyor. En vahimi ise sol milliyetçilerin desteği...

Önce sokakta bir kitlesel destek oluşturmak gerekir. Faşist saldırganlığa karşı olduğu kadar onlara destek verenleri de karşısına alan ve barıştan yana olanların daha güçlü olduğunu gösteren bir kitlesellikle sokağa çıkmak gerekiyor. Böyle bir adım demokratik çözümden yana olanlara verilecek en büyük destektir.

Demokrasiyi genişletmek

Başbakan'ın Kürt Sorunu'nda demokrasi demesi önümüze başka olanaklar da koymakta. Şimdi demokrasiyi genişletmek içinde seferber olmalıyız.

Sınırsız düşünce, örgütlenme ve eylem hakkı için mücadele etmeliyiz.

Düşüncenin önünde hiçbir sınır kalmalıdır. Bu sınırsız bir özgürlük ortamı demektir.

Örgütlenmenin önünde hiç bir sınır kalmamalıdır. Bu sınırsız bir özgürlük demektir.

Ve eylem özgürlüğü sınırsız olmalıdır. Ancak bu takdirde gerçekten özgürlükten bahsedebiliriz.

Özgürlüklerin gelişmesi her türlü köhnemiş hareketi geriletecektir. Kürt sorununda savaş isteyenleri, yani çözüme karşı olanlar demokrasie bir bütün olarak düşman olanlardır.

Türkiye çapında yaygın bir demokrasi adımı Kürt sorununda olduğu kadar genel olarak demokrasinin genişletilmesi konusunda da önemli bir etken olacak milliyetçi-kemalist-şahinler odağını geriye itecektir.

mumlarımız barış için

1 Eylül dünya barış gününde seslerimizi birleştirelim!
Mumlarımızı yakalım! Karanlığın ortasında barışın ışığını,
barışın şarkılarını, kızgınlığını ve neşesini güçlendirelim!
1 Eylül Perşembe, Saat 20'de Bedşıktaş Motor İskelesi'nin önünde

DEVRİMCİ SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ

Uluslararası Sosyalizm Akımı ile, dünya antikapitalist hareketi ile savaş karşıtlarıyla ilişki kurmak istiyorsanız, başka bir dünya için mücadele etmek istiyorsanız

Her türlü bilgi için: 0536 - 335 10 19

● Beyoğlu: 0536 - 259 73 64 ● Kadıköy: 0536 - 637 81 99 ● Ankara: 0535 - 514 11 73 ● İzmir: 0537 - 624 49 08
● Adapazarı: 0505 - 372 70 77 ● Akhisar: 0544 - 515 62 59 ● Antalya: 0537 - 492 66 66 ● Bursa: 0535 - 422 39 65
● Denizli: 0543 - 476 27 88 ● Karabük: 0533 - 77254 93 ● Kütahya: 0544 - 515 62 59 ● Muğla: 0505 - 361 80 82

AKP iyi satıyor

Özelleştirme sürecinde Erdemir'in Genel Müdürü Kerim Dervişoğlu ve İskenderun Demir Çelik Fabrikaları (İSDEMİR) Genel Müdürü Atamer Giyici şaibeli bir şekilde istifa etti.

Kerim Dervişoğlu `istifamı sunduğum konusundada şuanda bir şey söyleyemeyeceğim, her şey berraklaşmadan konuşmam` derken halkı ve kamuoyunu kuruluşundan beri ABD'nin gözünün burada olduğunu ve hükümetin de sermayedarlara peşkeş çekmeye çalıştığını açıklamıyor.

Başbakanın Erdemir'i pislik içinde ve değersiz olarak nitelendirmesi çok düşünülmüş bir söylem olmasa gerek, çünkü babasının değil halkın malı olduğu için haksız bir söylem içerisine girmişti.

Erdemir özellikle 2002 yılından sonra çok önemli bir kârlılık dinamiği yakalamış bir kuruluş. Erdemir'in kârlılığı 2005 döneminde de sürdü.

Dünyanın 13'üncü büyük çelik şirketi olan Erdemir'de bulunan yüzde 46.12'lik kamu payının blok olarak özelleştirilmesi için açılan ihalede, ön yeterlilik için başvuruda bulunan 13 firma ve konsorsiyumun tamamına yetki verildi.

Ön yeterlilik için yapılan başvuruların 9'u yabancı, diğerleri ise yerli firmalardan oluştu. Yerli başvuru sahipleri arasında Ereğli Ortak Girişim Grubu, Koç Holding ve Oyak bulunurken; yabancı katılımcılar arasında dünyanın en büyük çelik şirketi Mittal, ikinci büyük Arcelor, Güney Koreli Posco ve İngiliz Corus da bulunuyor.

Özelleştirme girişimine karşı Erdemir işçisi direniyor. Ancak daha önceki birçok özelleştirme adımında olduğu gibi Erdemir işçileri de yalnız.

Türkiye Petrol Rafinerileri (TÜPRAŞ)

İstanbul Sanayi Odası'nın (İSO) Türkiye'nin 500 sanayi kuruluşu sıralamasında birinciliği geçen yıl olduğu gibi, yine Tüpraş aldı.

Tüpraş'ın % 65.76 oranındaki kamu payının blok olarak 1.302 milyon dolar bedelle Efremov Kautschuk GMBH şirketine devredilmesine ilişkin

ihale, 13 Ocak 2004 tarihli İhale Komisyonu Kararı ile sonuçlandırılmıştı.

İhale komisyonu, 4046 sayılı yasaya ve ihale şartnamesine aykırı davranarak açık arttırmaya gitmemişti. Böylece teklifin düşük kalması ve kamu zararının oluşmasına neden olmuştu.

Benzer biçimde Rekabet Kurulu, 4054 sayılı Rekabetin Korunması Hakkındaki Yasayı ihlal ederek özelleştirmeye izin verdi.

Kurul, ihaleye giren her iki gruba ait bilgileri de incelemesi gerekirken ihaleyi kazanan şirketin % 49 payına sahip olan Virgin adalarında kurulu Renix Finans şirketine bilgileri incelenmeden izin verdi.

Petrol-İş Sendikası, her aşaması şaibeli ve usulsüz olan bu ihaleye yönelik bir dizi dava ile süreci durdurma başarısını gösterdi.

Tüpraş işçileri de özelleştirmeye karşı mücadele ediyorlar. Ancak onların başlıca sorunu da yalnız olmaları.

Türktelekom

Haberleşme özgürlüğümüz elimizden alınıyor.

Yıllardır sürdürülen özelleştirme çalışmaları sonucunda 1 Temmuz 2005 günü Telekom'un % 55'lik çoğunluk hissesi Lübnan kökenli Öger Telekom konsorsiyumuna geçti. Geçen günlerde karşılıklı atılan imzalarla süreç tamamlandı.

Telekom İtalia'nın küçük hisse ile içinde yer aldığı konsorsiyum, 6 milyar 550 milyon doları beş taksit ile ödemek üzere ihaleyi kazandı.

Öte yandan Türk Telekom'un 2003 kârının 2.16 katırilyon TL olduğu hatırlanırsa, Türk Telekomun yaklaşık 3 yıllık kârına eşit bir tutarla satıldığı görülecektir.

Özelleştirme sonrasında

- ♦ Sabit hat faturalarımız artacak,
- ♦ Telefon açma kapama pahalılaşacak,
- ♦ Telefon arıza onarımı ve nakli de paralı hale gelecek.

Böylelikle Türk Telekom kamununun malı olmaktan çıkıp sermayenin, haberleşme hakkı ise parası olanın hakkı olacaktır.

Oysa haberleşme hakkı özgürlüğünü bütün yurttaşların eşit ve sürekli olarak yararlanması en temel vatandaşlık hakkıdır.

Haydarpaşa

Tarihi Haydarpaşa Garı ve limanı Haydarpaşa Garı ve Limanı Arazisi Kentsel Dönüşüm Projesi adı altında gerçekleştirilen bir programla halka kapatılıyor ve küresel sermayeye devrediliyor.

Bu proje ile birlikte bölge ulaşımına kapatılırken bir dizi işyeri ve lüks konut inşa edilecek.

Liman ve demiryolu işçileri, bölgedeki çeşitli sivil toplum örgütleri, bazı mahalle muhtarları Haydarpaşa bölgesi için hazırlanan bu projeye karşı çıkıyor.

Oluşturulan Haydarpaşa Dayanışma Platformu ayrıntıları 15. sayfada yayınlanan ayrıntılı bir eylem programına sahip.

Haraç mezat

1985 yılından itibaren 243

kuruluştaki kamu hissesi 22 yarım kalmış tesis, 5 taşınmaz ve 4 elektrik santrali, 6 otoyol, 2 boğaz köprüsü, 47 enerji üretim tesisi ve dağıtım tesisi ile 1 hizmet birimi özelleştirme

kapsamına alındı.

4 bin dava konusu olan bu özelleştirme uygulamalarının her biri ayrı bir yolsuzluk ve suç dosyası niteliği taşımaktadır..

Nasıl direneceğiz?

Özelleştirmelere karşı hermen her işyerinde direnişler oluyor. Ancak bunların çoğu yenilgiyle sonuçlanıyor. En önemli sorun her işyerinin işçisinin tek başına mücadeleye atılması.

SEKA özelleştirilirken Tekel, Tüpraş, Erdemir ve Türk Telekom sırada bekliyor ama bu işyerlerinin işçilerinin sendikaları SEKA'nın yanına koşmuyor. SEKA direnişe başladığında onlar da greve çıkmıyor. Sonunda SEKA yenileniyor sıra bir başka işyerine geliyor.

Herşeyden önce bu süreci değiştirmek gerekiyor. Birlikten kuvvet doğar.

Ayrıca bütün topluma dönük bir çalışmaya girmek gerekiyor. Topluma çarpıcı bir biçimde özelleştirmelerin arkasındaki gerçekleri anlatmak ve özelleştirmenin kendi yaşamlarını nasıl etkileyeceğini göstermek gerekir.

Özelleştirilen diğer işyerlerinde olduğu gibi Erdemir'de işçiler direniyor. Fabrikayı almak isteyen şirketlerin temsilcileri fabrika işgal edilerek içeri sokulmuyor.

Özelleştirme uygulamalarının bazı sonuçları

IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası kurumlar, özzerliğini kaybetmiş üniversite mensupları, medya ve sermaye grupları aracılığıyla açık ve örtük bir biçimde gerçekleştirilen ideolojik bombardıman, adeta tartışılmaz doğrular, yaşanan sürecin de kaçınılmaz ve alternatif-siz olduğu kanısı yaygınlaştırılarak hakim kılınmaktadır.

Özelleştirmelere, ekonomide kârlılık ve verimliliğin artması, sermayenin tabana yayılması, devletin giderlerinin azaltılması gibi argümanlarla kamuoyunda meşruiyet kazandırılmaya çalışılmaktadır.

Örnekler açısından zengin bir laboratuvar oluşturan özelleştirme uygulamalarının sonuçları ise şöyle;

- Özelleştirilen kurumlardan gelen kaynağın, bunların arsa bedelini dahi karşılamadığını,

- Birçok kuruluşun özelleştirildikten hemen sonra faaliyetlerinin durdurularak, sadece arazilerinin değerlendirildiğini,

- Kârlı kuruluşların zararlı hale getirilmesiyle, devletin vergi kaybına uğratıldığını,

- Borsadaki spekülasyonlar aracılığı ile küçük hisse sahiplerinin hisselerinin toplatıldığını

- Yoğun işten çıkarılmalarıyla istihdamın düşürülerek işsizliğin yaygınlaştırıldığını,

- Sendikal yapıların çökertilerek yok edildiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç olarak, neoliberal politikalarla uluslararası sermaye ile ulusal sermaye çıkarlarının aynı doğrultuda olduğu gerçeğini vurgulayarak sermayenin ulusu olamadığı gerçeğinin altı çizilmektedir.

Irak'ta vahşet, dünyada direniş

Amerika ve İngiltere Irak'ı işgal etmeden önce, Irak berbat bir diktatörlüktü. Ama aynı zamanda, Irak Ortadoğu'da petrol gelirlerini nispeten makul bir şekilde kullanan, anlamlı bir ekonomi yaratmış olan, bölgenin diğer ülkelerine kıyasla halkına eğitim, sağlık gibi hizmetler sağlamaya çalışan bir ülkeydi. Aynı Irak, uygarlığın, tarımın, yazının ilk ortaya çıktığı yerleri (ve bunların ürünlerini) barındırıyordu, aynı zamanda geleneksel olarak Arap düşünce ve siyaset dünyasının en ileri noktalarının doğum yeri. Aynı Irak, Sünni, Şii ve Kürtlerin ve daha bir dizi etnik ve dinsel grubun birlikte yaşadığı, bu gruplar arasında hiçbir çatışma yaşamamış bir ülkeydi. Eski bir cumhurbaşkanının, birinci dereceden yakın akrabaları arasında Sünni, Kürt ve Şiiler olduğu için, "Ben Irak'ı temsil ediyorum" diyebildiği bir ülkeydi.

Saddam'dan sonra?

Bugün artık o diktatör yok. Ama başka hiçbir şey de yok. Ortadoğu ölçeğinde nispeten gelişmiş olan o ekonomi artık normal elektrik üretimi bile yapamıyor. Petrol gelirleri doğrudan Amerikan şirketlerinin kasalarına akıyor. Su ve elektriğin bile olmadığı yerde, eğitim ve sağlık sistemleri tümüyle çöktü. Uygarlığın ortaya çıktığı yerler, o uygarlığın ürünlerinin sergilendiği müzeler çoktan talan edildi, Batılı zenginlerin koleksiyonlarına katıldı. Sünni, Kürt ve Şiiler, ve diğerleri, 19. yüzyılda olduğu gibi ayrıştılar, rakipleştiler, düşmanlaştılar.

Bugün artık o diktatör yok. Ama Irak iki buçuk yıldır bir savaş alanı. Normal hayat diye bir şey yok. Kaç kişinin öldüğünü bilmek bile mümkün değil, ama 100 binin üzerinde sivil ölü var, 2 bine yakın Amerikan askeri öldü.

Bu yazı yazılırken, Bush Irak'taki 138 bin Amerikan askerine ek olarak 1.500 askerini daha gönderileceğini ilân etti. İki buçuk yıl, 100 küsur bin masum

ölü, imha olmuş bir memleket ve hâlâ daha fazla asker gönderiliyor!

Bu yazı yazılırken, 40 kişinin daha öldüğü haberlere yansıdı. Bağdat'ta bir polis karakolunun yakınında bombalı bir otomobilin patlamasıyla 15 kişi öldü, 59 kişi yaralandı, ardından güvenlik güçleriyle "ağır silahlı 40 kadar" direnişçi çarpıştı. Yine Bağdat'ta maskeli direnişçiler Adalet Bakanı'nun yardımcısı İbrahim'in arabasına saldırdı, İbrahim kurtuldu ama dört koruma görevlisi öldü. Necef'te Sadr'ın güçleriyle güvenlik güçleri arasındaki çatışmada beş kişi öldü. Takrit'te bir bomba patladı, iki kişi öldü, üç kişi yaralandı. Bekuba'da üç telekomünikasyon mühendisi öldürüldü.

Irak'ta günlük hayat böyle. Bush ile Blair'in diktatör Saddam'ı devirerek Irak'a getirdikleri demokrasi ve özgürlük böyle bir şey. İki buçuk yıldır felç olmuş bir hayat, açlık, karanlık ve ölüm.

Yeni Bir Amerikan Yüzyılı

Bütün bunlar Saddam'ın devrilmemesi gerektiğini göstermez. Elbette devrilmeliydi. Ve Irak halkı elbet birgün devirecekti. Dünya diktatörlerle dolu. Bunların hemen hepsi Amerikan desteğiyle ayakta duruyor. Zaman zaman, halklar ayaklanıyor ve, Amerikan desteğine rağmen, diktatörleri, hoşnut olmadıkları rejimleri deviriyor. Doğu Avrupa ülkelerinde olduğu gibi, Endonezya'da olduğu gibi, Arjantin'de olduğu gibi. Ve en güzel örneği, Yugoslavya'da olduğu gibi: Amerika Belgrat'ı bombalamaya başlayınca diktatör Miloseviç'in etrafında kenetlenen Sırp halkı, bombalama sona erdikten kısa bir süre sonra, bombaların deviremediği diktatörü kendileri kendi kitlesel eylemleriyle devirdi.

Diktatörleri devirmek, demokrasiyi kazanmak dünyada pek çok halk için gerçek bir sorun. Ama Bush için değil. Olsaydı,

Irak'la birlikte, başta İsrail, Mısır ve Suudi Arabistan olmak üzere, daha bir dizi Ortadoğu ülkesine saldırması beklenirdi.

Hayır, Bush'un derdi demokrasi değil. Danışmanlarının ifadesiyle, "Yeni Bir Amerikan Yüzyılı" yaratmak. Amerika'nın ezici askeri gücünü kullanarak, hem dünyanın tüm önemli kaynaklarını denetimi altında tutmak, hem potansiyel rakiplerini hizada tutmak, hem hizadan çıkan anında tepelemek, hem de dünyanın her yanında neoliberal ekonomik politikaları savunan, uygulayan rejimlerin iktidarda olmasını sağlamak.

Böylece, sadece Amerika için değil, uluslararası sermaye için en uygun, en kolay kâr edebileceği koşulları yaratmak. İnsanların çıkarlarını ve mutluluğunu, doğayı, çevreyi değil, büyük sermayenin çıkarlarını ön plana çıkaran bir ekonomik ve politik sistemin dünyadaki egemenliğini sürdürmek, pekiştirmek.

Irak'a yapılanlar ne demokrasıyla ilgili, ne de Ortadoğu'yla. Dünyada 21.

yüzyılın nasıl yaşanacağıyla ilgili.

Dev bir hareket

Dünya, üç yıldır Irak'ta sadece Iraklıların değil hepimizin kaderinin yazılmakta olduğunun bilincinde. Bu nedenle ki, daha Amerika ve İngiltere Irak'a saldırmadan, tarihin gördüğü en büyük, en yaygın savaş karşıtı hareket dünya sahnesine çıktı. Üç yıldır gerilemedi, yorulmadı. Göreceğiz, 24 Eylül'de dünyanın dört bir yanında, başta Amerika olmak üzere, yine milyonlar savaşa ve işgale karşı sokaklara dökülecek.

Bush ailesinin Texas'taki çiftliğinin bulunduğu Crawford kasabası haftalardır Amerika'nın her yanından gelen savaş karşıtlarının gösterilerine sahne oluyor. Asker annesi Cindy Sheehan'ın başlattığı protesto, zaten kitlesel olan bir harekete odak noktası oluşturdu. Tüm kamu yoklamalarına göre artık Amerikan halkının çoğunluğu Irak'taki savaşa karşı. Bush'un onaylayanlar gün gün azalıyor.

Bush'un tüm atıp tut-

malarına rağmen, Amerikan emperyalizmi ve "Yeni Bir Amerikan Yüzyılı" projesi Irak'ta kumlara saplanmış durumda. Öyle olmasaydı, Irak'ta istedikleri kuklaları başa geçirip direnişi susturabilmiş olsalardı, hiç kuşku yok ki, şimdi İran'a, Suriye'ye, Kuzey Kore'ye saldırma planları çok daha ilerlemiş, belki de gerçekleşmiş olacaktı. Olmaması, bir yandan direnişin, ama bir yandan da dünya savaş karşıtı hareketinin başarısı. Bizim başarımız.

Ama daha işimiz bitmedi. Amerika'nın Irak'tan çekilmesi, emperyalizmin, neoliberalizmin yenilgisi olacak. Tüm dünya rahat bir nefes alabilecek; tüm muhalifler, tüm direnenler güç ve moral kazanacak. Yeni savaşlar engellenmiş olacak.

Türkiye'de Barışarock'ı, Küresel BAK'ı, Nükleer Karşıtı Kampanya'yı ve diğerlerini inşa etmek, daha da kitleselleştirmek, dünya savaş karşıtı hareketinin eylemlerini burada yapmak, hepimizin önümüzdeki on yıllarda başka türlü yaşamasını sağlayacak.

Gazze'ye barış mı geldi?

Roni MARGULIES

İsrail'in Gazze Şeridi'nden çekilmesi ve 8000 Yahudi yerleşimcinin polis ve ordu tarafından bazen zor kullanarak Gazze'yi terk etmeye zorlanması tüm dünya tarafından coşkuyla karşılandı. Başbakan Şaron'un bu adımı, "tarihsel bir uzlaşma", "barış için bir dönüm noktası" olarak yorumlandı.

Militan Siyonist yerleşimcilerle güvenlik kuvvetleri arasındaki çatışmalar 900 uluslararası gazeteci ve televizyoncu tarafından izlendi. Gazze'yi terk ederek İsrail'in ne kadar "büyük bir ödün" vermiş olduğu, Şaron'un barış için ne kadar "kararlı" olduğu böylece bütün dünyaya kanıtlanmış oldu. Bir kez daha gösterilmiş oldu ki, İsrail devleti barıştan yanadır, dolayısıyla savaşın ve şiddetin sorumlusu Filistinliler'dir.

Gösterilmeyen konuların bazıları ise şöyle:

- İsraililer'in Gazze'de yaşamasının artık illegal olduğu söyleniyor haberlerde. İsraililer'in Gazze'de yaşaması, tüm uluslararası yasalar ve bir dizi BM kararı uyarınca, 38 yıldır illegal.

- Gazze'den çıkan yerleşimcilerin hepsine İsrail'in başka yerlerinde (Batı Şeria'daki diğer illegal yerleşim bölgeleri dahil) yer verilecek, her aileye \$140 bin ile \$400 bin arasında tazminat ödenecek.

- Gazze'de Eylül 2000'den bu yana 23 bin Filistinli'nin evi İsrail ordusu tarafından imha edildi. Tazminat ödenmedi, 900 gazetecinin hiçbirini ilgi göstermedi.

- Gazze'de toplam nüfusun %1'ini oluşturan İsraili yerleşimciler toplam toprakların dörtte birini işgal ediyordu.

- İsrail'in Gazze'den çekilmesi tiyatrodan ibaret. Çekilmiş filân değil. Bölgenin tüm kara, hava ve deniz sınırları İsrail'in denetimi altında kalıyor. Bölgenin tümü, 1,4 milyon Filistinli için dev bir açık hava cezaevi haline geliyor. İsrail ordusu bölgenin dışına çıktı, ama Gazze Şeridi çevrecek elektrikli ve beton duvarlarla, dikenli telle, gözcü kuleleri ve silahlı muhafızlarla çevrili.

Şaron'un Filistin'e barış getirmesine beklemek, aşağı yukarı Bush'un Irak'a özgürlük getireceğini düşünmek kadar gerçekçi.

Yeni bir dünya için yeni bir platform

Hayat sokakta, sol

Anti kapitalist hareketin en önemli özelliği, insanlığın ve gezegenin karşı karşıya olduğu tehlikeler arasında güçlü bir bağlantı kurma yeteneği taşıması. Bir yanda küresel şirketler var. Şirketlerin politikaları binbir başlık altında toparlanabilir. Ama akademik başlıklara değil de kendi yaşamlarımıza bakarsak, şirketlerin saldırısının ne kadar kapsamlı ve tehlikeli olduğunu bir çırpıda görmek mümkün.

Hiroşima'da öleli, oluyor bir on yıl kadar

6 Ağustos'ta Türkiye'de birkaç şehirde birden nükleer silah ve enerjiye yönelik kampanyalar ve gösteriler yapıldı. Bu gösteriler arasında en etkili olanı İstanbul'da Galatasaray Lisesi önünde gerçekleşen imza kampanyasıydı. ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda Hiroşima ve Nagazaki'ye attığı atom bombalarının 60. yılında Nükleer Karşıtı Platform'un açtığı imza standına dört günde binlerce insan imza verdi. Neredeyse 10 saniyede bir imza verildi. İmza standı nükleer silahlar, nükleer enerji ve şirket ev devletler ilişkilerini açığa vuran slogan ve dövizlerle doluydu. "Halkın duyarsızlığı" bir yana, binlerce insanın nükleer enerji ve silahların tüm yaşam için ne kadar büyük bir tehlike barındırdığı ve kar için nükleer enerji kullanımını yerine yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımını tercih ettiği çok açıktı.

Barışarock 2005: karşı, karşı, karşı...karşı festival

Nükleer karşıtı kampanyadan hemen sonra İstanbul'da açılan Barışarock 2005 standlarında onlarca aktivist bir yandan Barışarock'ın tanıtımını yapıyor bir yandan da yan yana bir çok kapanya birlikte ilerliyor. Barışarockçılar genetiği ile oynanmış gıdalara, İncirlik Üssü'nün ABD'ye kul-

landırılmasına, müzik şirketlerinin ve Cola'nın kültürel baskılarına, Nakliyat-İş işçilerinin üzerindeki baskıya, Dünya Ticaret Örgütü'nün politikalarına, bu başlıklardaki tüm saldırılara birden karşı çıkıyorlar.

1 numaralı kapitalist: Coca Cola!

Cola fabrikasında çalışan işçilerin sendikalaşma çabalarının sonucunda Cola işçileri işten attı. İşlerini, ekmeklerini korumak isteyen işçilerin fabrika önündeki direnişlerine polis hunharca saldırdı, biber gazı ve jop kullandı her zaman olduğu gibi.

Bu saldırılara karşı direnişini sürdürmeye karar veren Cola işçileri Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve bu konfederasyona bağlı Nakliyat-İş Sendikası çatısı altında mücadelelerine devam ediyorlar. Cola işçileri geçtiğimiz hafta yaptıkları eylemden önce Barışarock aktivistlerinden de destek istediler. Eylemde konuşan işçiler Cola'nın sicili bozuk küresel bir şirket olduğunu, Latin Amerika'da, özellikle Kolombiya'da çok sayıda işçi ve sendikacının ölümünden sorumlu olduğunu basına açıkladılar. Sorun un sadece Cola şirketiyle değil, şirketlerin küresel kapitalizm içindeki kar kavgasından kaynaklanan küresel bir sorun olduğunu söylediler.

Haydarpaşa satılmasın

Küresel sermayenin küresel saldırısı hiç beklenmedik yerlerde açığa çıkıyor. Sermayenin her türden emrine amade olan AKP hükümeti, anlaşılabilir, satılabilir ne varsa satmaya, özel sermayenin hizmetine sunmaya karar vermiş vaziyette. Birkaç aydır, Haydarpaşa satılmasın kampanyası yapan aktivistler, küresel sermayenin tarihi yok etme, tarihi yok ederek büyük şirketlerin kar hırsının mali haline getirilmesi projesine karşı mücadele ediyor. Haydarpaşa, Üsküdar ve Kadıköy arasındaki 1 milyon metrekarelik bir alan satılmak, tarihi Haydarpaşa limanı yıkılmak ve yerine uluslararası

ticaret merkezi yapılmak isteniyor. Tarihin nostaljiden ibaret olmadığını, içinde yaşanılan bir gerçek olduğunu bilen aktivistler, Haydarpaşa'nın satılma çabalarının sermayenin çıkarları için geliştirildiğini ve küresel sermayenin insanlığın tarihi birikimini yok etmeyi hedeflediğini de çok iyi biliyorlar.

Fıstık çamlarına dokunma, golf sahalarını orman yap!

Şirketlerin kar hırsının ne kadar gözü kara ve utanmaz olduğunu gösteren bir saldırı alanı da Sorgun Ormanları. Antalya Belek'teki Sorgun ormanı

golf sahası uğruna yok edilmek isteniyor. Bir golf alanı açmak için 200.000 ağacın kesilmesi planlanıyor. Aralarında 350 yıllık fıstık çamlarının da bulunduğu Sorgun ormanı, 1988'de büyük bir yangın geçirdi ve önemli bir bölümü yandı. Sorgun ormanı, birçok kuş çeşidinin de yaşam alanı. Bunların bazıları nesli tükenmekte olan kuşlar ve en büyük kuş halkalama istasyonlarından biri de burada bulunuyor. Bazı beyler ve bayanlar golf oynayacak ve bu tesisleri yapan şirketler para kazanacak diye, dile kolay 200.000 ağacın kesilmesi planlanıyor.

Barışarock'ın gönüllüleri

toplantısında DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, Cola işçileriyle dayanışmak için aktivistlere çağrı yaparken, salonda toplantıya ilk kez katılan aktivistlerden birisi, Sorgun Ormanları'nın bir cinayete kurban gitmek üzere olduğunu, bir kampanya başlattıklarını ve kısa sürede on binlerce (toplantı sırasında 160 bin olduğu söylenmişti) imza topladığını ve tıpkı Amazon Ormanlarının yok edilmesi gibi gezegen üzerindeki yaşamın bir avuç çokuluslu şirketin karları için yok edilmesine karşı hep birlikte mücadele vermeyiz gerektiğini söyledi.

Savaşa karşı ses çıkar

Sermayenin özelleştirmeci, örgütsüzlüğü hedefleyen, doğayı ve insan ve hayvan yaşamını sona erdirmekten çekinmeyen gözü dönmüş kar çılgınlığı, bizlerin, anti kapitalistlerin en önemli mücadele başlıklarını oluşturuyor. Bu başlıklara özelleştirilen Telecom işçilerinin direnişi, TÜPRAŞ çalışanlarının uzun zamandır sürdürdükleri eylemler eklenebilir. Bir çok başlık altında çok sayıda mücadele ve direniş

3
EYLÜL
cumartesi
17.00

Hepbirlikte kurmaya çalıştığımız yeni platformun bir çok sorununu tartışmak, bir dizi karar almak için **KARAKEDİ**'de toplanıyoruz.

KARAKEDİ:

İstiklal Caddesi, Büyükparmakkapı Sokak, No: 8/4, Beyoğlu-İstanbul

0536 - 335 10 19

Kağa çıksana

yaşanıyor. Genetiği ile oynanmış gıdalara, yani doğrudan gıda sektöründe "iş yapan" dev şirketlerin sebze, hayvanların ve insanların "asabını bozan" uygulamalarına karşı bir çırpıda 80 bin imza toplayan GDO'ya hayır Platformu da var.

Bugünlerde daha fazla ücret, daha doğrusu insanca yaşamak, yemek, içmek ve ev kirasını ödeyebilmemize yetecek kadar ücret için hükümetle görüşmeler yapan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun mücadelesi var.

Yine AKP hükümetinin "onu da, bunu da, şunu da satalım" politikasının bir parçası olarak İstanbul'da TRT radyo binasını satmak için başlattığı operasyona karşı eylem yapan Haber-Sen üyesi işçiler de var.

Bir yandan küresel sermayenin neo liberal politikalarına karşı çıkarken, aynı anda, bu politikaların silahla, bombalarla, tanklar ve askerlerle sürdürülen hali olan savaşa da karşı çıkıyoruz. Bütün kampanyalar içinde yer almaya çalışıyoruz ki savaş, silahlanma ve militarizm, sermayenin insan ve gezegen yaşamına doğrudan kastet-

tiği araçtan başka bir şey değil. Çokuluslu şirketler, ilaç firmaları ve gıda şirketleri ekosistemin "genlerini bozarken", ABD başkanı Bush, sözcüsü olduğu bu şirketler ve silah ve petrol şirketleri adına yürüttüğü savaş politikalarıyla onbinlerce insanın yok olmasına neden oluyor. Afganistan, Irak ve Filistin'de patlamaların olmadığı, insanların ölmediği tek bir gün bile geçmiyor. İşte Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu uzun bir süredir savaş politikalarına karşı yaygın kampanyalar örgütleme çalışıyor.

Bütün kampanyalardaki aktivistler çeşitli sorunlara yoğunlaşsalar da tüm sorunlar birbirine bağlı. Tüm sorunların kaynağı dev şirketlerin, bu sermaye gruplarının çıkarlarını kollayan devletlerin üzerinde yükseldiği kapitalist küreselleşme, yani tek kelimeyle azınlığın çoğunluğu sömürmesinin adı olan kapitalizm. Bugün, kampanyaların içinde tanışan, tartışan aktivistlerin ihtiyaçlarından birisi de ayrı ayrı kompartmanlarda olmadığımızı bilerek bir araya gelmenin yollarını araştırmak. Tüm kampanyalardan

aktivistler, tüm sorunları birlikte tartışabileceğimiz, muhalif her kampanyaya birlikte destek verebileceğimiz, tüm kampanyaların kazanması için kapitalizme karşı hep birlikte mücadele etmemiz gerektiğini her defasında gösterecek olan yeni bir platforma ihtiyaç duyuyoruz.

Bu yeni platform hiyerarşik olmamalı. İnisiyatif olarak hareketi bizzat örnek isteyen insanları kapalı kapılar arkasında yapılan eylem planları harekete geçiremez. Bürokratik, tutucu, işleyişle değil açık, şeffaf ve doğrudan demokrasiye dayanan bir katılımçılıkla çalışmalı.

Bu platform çok çeşitli gruplardan insanların muhalefetini tek çatı altında birleştirebilmeli.

Yeni bir platform sayısız sorun etrafında yürütülecek kampanyaların inşacı olabilmeli.

Çok çeşitli grup ve bireylerin çok çeşitli soru ve sorunları var. Gündelik hayatın karşımıza çıkardığı her sorun konusunda, önemli önemsiz ayrımı yapmadan mücadele edebilmeliyiz. Yeni bir platform böyle bir kampanya olmalı aynı zamanda.

Yeni bir platform küresel çapta düşünmeli, küresel dayanışma ağına ortak olmalı. Yerel kampanyalar yaparken küresel hareketle bağını koparmamalı. Milliyetçiliğin her biçiminden uzak durmalı. Bir yandan bir yandan sosyal haklar gibi konularda bölgesel ve ülkesel çapta mücadele ederken, bir yandan da dünya çapında yapılacak etkinlik ve kampanyalara hazırlanmalı ve katılmalı.

Her kampanyada aktivistlerin, yani kampanyayı sokakta bizzat inşa edenlerin ezici çoğunluğunu gençler ve kadınlar oluşturuyor. Her gösteride, her protestoda onların sesi giderek daha fazla duyuluyor.

Kurulacak yeni platformda bu mutlaka gözetilmeli, en çok inisiyatif kadınlara ve gençlere tanınmalıdır. Hatta burada 'tanınmalı' ifadesini kullanmak bile yanlış olur: kadınlar ve gençler inisiyatif en fazla ele almalı. Tüm karar aşamalarında, tüm yürütme organlarında en fazla kadınların ve gençlerin yeri olmalıdır.

Bu fikirleri hep birlikte tartışmak için bir araya gelmeye ne dersiniz?

Sol Parti Kuruldu

Almanya'da bir şeyler oluyor

F. Levent ŞENSEVER

II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, gerek siyasal alanda gerekse emek-sermaye ilişkilerinde dünyanın en istikrarlı ülkelerinden biri olmayı başarmış Almanya'da bugünlerde bir şeyler oluyor.

Schröder 1998 yılında sosyal politikalar sözü vererek iktidara geldi ancak iktidarı boyunca işçi sınıfına azgınca saldırdı. Öte yandan SPD-Yeşiller iktidarının, AB'nin Avrupa sermaye şirketlerinin rekabet gücünü artırmak amacıyla uygulamaya koyduğu Lizbon Stratejisi paralelinde başlattığı saldırıya ciddi bir direniş söz konusuydu.

Son birkaç yıldır 11 Eylül sonrası ortaya çıkan savaş rüzgarlarına ve ABD saldırganlığına karşı toplumsal duyarlılık artarken, öte yandan yeni liberal politikalara karşı giderek yaygınlaşan toplumsal direniş, radikalleşen yeni toplumsal bir dalgaya işaret ediyordu. 2003 yılının Kasım ayında, yerel sendikalar ve alternatif küreselleşme hareketinin inisiyatifiyle ekonomik programa karşı 100.000 kişilik bir eylem düzenlendi.

Bu büyük eylemin arkasından üniversitelerde eylemler ve grevler başladı. Hükümetin "Hartz IV" (sosyal güvenlik desteklerinde kesintiler) saldırısı bardağı taşıran son damla oldu.

Bu kez büyük sendikaların da katıldığı, Almanya'nın savaş sonrası tarihinin en büyük işçi eylemi gerçekleşti. Nisan 2004'te 500.000 işçi sokaktaydı. Ancak sendikacıların sokak eylemleriyle hükümetin saldırı politikasını durdurma umudu boşa çıktı. Schröder azgın saldırısını sürdürdü.

İşte geçtiğimiz yaz "Pazartesi eylemleri" olarak bilinen ve hızla yayılan eylemler buna tepki olarak ortaya çıktı. Yüzlerce kentte arka arkaya gerçekleşen kitlesel eylemlere on binlerce işçi katıldı.

Eylemler ilk bakışta önemli bir kazanım elde edemedi gibi görünse de, aslında derinde ciddi sarsıntıları tetikliyordu. SPD'nin tabanındaki yüz binlerce üye partiyi terk etmekteydi.

Mücadelelerinin verdiği özgüvenle, aralarında sendikacıların da bulunduğu binlerce aktivist, sosyal demokrasinin solunda yeni arayışa girdi.

Olası bir seçimde SPD, PDS ve Yeşiller'in solunda, yeni liberal politikalara karşı duracak bir alternatif hedefiyle, **Seçim Alternatifi, Emek ve Sosyal Adalet (WASG)** işte bu koşullarda kuruldu. Berlin'deki kuruluş toplantısına Almanya'nın her bir yanından binden fazla delege katıldı. WASG kısa bir süre içinde partileşti. Ancak daha geniş kesimlerle buluşma arayışları sürdü.

Bu çabaların sonucu, PDS'le de seçim ittifakını içeren yeni bir parti olan, **Sol Parti (Linkspartei)** kuruldu.

Sol Parti, başta alternatif küreselleşme hareketinin aktivistleri olmak üzere, savaş karşıtı hareketten ve SPD'nin politikaları karşısında hayal kırıklığı yaşayan ve bu yüzden partiden kopan binlerce üyenin katılımıyla kuruldu. Büyük toplumsal bir mücadelenin eseri olarak ortaya çıktı.

Bir sonraki genel seçimler 18 Eylül'de. Yapılan kamuoyu araştırmaları, genel seçimde Sol Parti'nin oy potansiyelinin yüzde 10-15 olduğunu ortaya koydu. Küresel hareketin bir sonraki büyük başarısı olasılıkla Almanya'da gerçekleşecek.

WAHL ve PDS'nin birleşmesinden oluşan Sol Parti henüz yeni bir sol parti arayışının tamamlandığı anlamına gelmiyor. Parti içinde yeni sol partinin nasıl bir şey olması üzerine önemli tartışmalar var.

Bir başka tartışma konusu ise koalisyon hükümetine girip girmemek üzerine. PDS şu anda Doğu Almanya ve Berlin'de koalisyon hükümetlerinde yer alıyor ve SPD'nin politikalarına omuz veriyor. Sol Parti içindeki sol kanat buna karşı çıkıyor.

Antikapitalist festival: BARIŞAROCK

Her şey 30 Ekim 1999 Seattle'da başladı. DTÖ'ye karşı 80 bin kişilik bir eylem yapıldı. Dünyanın gördüğü en büyük eylem değildi ama yeni bir dönemi başlattı. Seattle'ın sahip olduğu pek çok özellik, yeni mücadele döneminin karakteri oldu. Bunlardan en önemlisi, çok geniş bir çeşitliliğin birlik içinde mücadele ediyor olmasıydı. Hareket, daha fazla insanı aktif kılmak için her mücadeleye uzun soluklu kampanyalarla hazırlandı. Genç, dinamik, aşağıdan yeni bir dalga tüm dünyaya yayıldı.

Bush'un Irak savaşına karşı Türkiye'de yoğun bir muhalefet gelişti. Bu muhalefet en başından bu yana küresel hareketin bir parçası olarak davrandı. Küresel savaş karşıtı hareketin en önemli politik kazanımı olan 1 Mart tezkeresinin reddi yeni hareketin mücadele anlayışıyla kazanıldı. DTÖ'ye, çokuluslu şirketlere, neo-liberalizme, Bush'un Irak savaşına karşı yoğun bir muhalefetin olduğu bir ortamda Coca Cola bir rock festivali düzenlemeye kalkıştı. Küresel BAK aktivistleri buna kayıtsız kalmadı. Hemen bir karşı festival örgütlendi. Adına Barışarock denildi. Barışarock savaş karşıtı hareketin bir parçası oldu. Bu yıl Barışarock'un üçüncüsü yapılıyor. Barışarock aktivistlerinden Ragıp İncesavaş süreci şöyle anlatıyor:

"Her şey gibi Barışarock da tepkiyle başladı ama

sadece Coca Cola karşıtlığıyla sınırlı algılanmamız bizi rahatsız ediyor. Oysa biz Coca Cola'yı bir simge olarak düşündük. Biz kendimizi alternatif küreselleşme hareketinin, savaş karşıtı hareketin bir parçası olarak görmek istiyoruz. Bu nedenle 'karşı festival' dedik. Coca Cola'nın nakliye işinde çalışan ve sendikalaşmak istedikleri için işten atılan işçilerini destekliyoruz, onlar da bizi destekliyor. Festivalimiz uluslar arası tekelere karşıdır, bu nedenle küresel bir karşı duruşu geliştirmek istiyoruz. Eğleneceğiz, ama

eğlenirken de kendi çapımızda barış için bir eylem yapmış olacağız."

HERKESİN FESTİVALİ

Barışarock'u diğer festivallerden farklı kılan özellik; Barışarock'a katılanların aynı zamanda onun örgütleyicisi olması. Barışarock'a bir kez katılan, bir sonraki yıl gönüllü aktivist oluyor. Çünkü Barışarock demokratik, aşağıdan örgütlenen ve herkese inisiyatif tanıyan bir tarzla örgütleniyor. Barışarock aktivisti Dilhun Ekmekçi

Duran bunu şöyle ifade ediyor:

"Geçen yıl izleyici olarak katılmışım ve bu yıl katkıda bulunmak istedim. Çok farklı renklerden insanlar var. Politikayla ilgilenenler, hiç ilgisi olmayanlar, her yaşta insanla bir aradayız. Rock müzik ve barış için buradayım"

Barışarock herkesin keyif aldığı bir süreç. Bazen kampanya döneminde yorgun düşülen ama herkesin kendinin hissettiği, sahip çıktığı bir süreç... Aynı zamanda bir Barışarock gönüllüsü olan Moğollar grubundan Taner Öngür, Barışarock'a dair

şunları söylüyor:

"Zaman zaman çok yoruluyorum, ayrılmak istediğim de oluyor ama o kadar önemli bir deney ki içinde bulunmak hoşuma gidiyor. Son derece demokratik ve hiyerarşisi olmayan bir olay..."

Funda Baysal, "Hem savaş karşıtı bir festival hem de 3.yılında muhalefet eden bütün kampanyaları birleştiren bir koordinasyon haline geldi. Bu işi yaparken keyif alıyorum ve ben de sözümü söylemek istiyorum." diyor.

Seçkin Erdi, "Dayanışma kültürüyle büyüyen festival içinde yer almak isted-

im. Müziğimiz de tahakküm altında, bizi tek tipleştirmeye çalışıyorlar. Barışarock kendi müzik festivalimiz, kendi festivalimiz." diyor.

EYLEMCE

Barışarock aktivisti Çiğdem Denizci'nin dediği gibi: "Rock isyan müziğidir, dünyayı değiştirmek için kimliğini bulmuş müziktir. Dünyayı değiştirmeye buradan başlayacağımızı düşündüğüm için Barışarock'tayım."

Barışarock festivali dünyayı değiştirmeye çalışanların attığı küçük ama anlamlı adımlardan birisi. Bu festivalde beraber tartışıyor, tartışırken beraber yürütüyor. "Başka bir dünyayı" kurmak isteyenler her yeni saldırıya karşı alternatif çıkışlarını sürdürüyor. Bugün Irak'ta kanlı bir işgal devam ederken Barışarock bu işgale karşı çıkmanın, HAYIR demenin bir eylemi, aktivistlerin deyişimiyle "eylemce".

Geçen ağustostan bu yana dünyada değişen pek bir şey yok. Bush vuruyor, Blair gülüyor, çocuklar ölüyor, hayatımızın her alanına sızan, müziğimizi çalan işgal büyüdükçe büyüyor.

Ama işte buradayız, sokaktayız. Daha kalabalık, daha hevesli, daha haylaz ve daha arsızız. Barışarock bizim büyük eylemimiz, eğlencemiz yani bizim dilimizle "eylemce"imiz.

Tolga-Mehmet

Roni MARGULIES

Biraz geri durup sanki ilk kez görülmüş gibi bakarsak, inanılmaz güzellikte bir dünyada yaşıyoruz. Sayılamayacak kadar çok hayvan ve bitki, baş döndürücü bir çeşitlilik, akıl almaz bir renk cümbüşü. Ve bütün bunların arasında, insanları on binlerce yıldır bir yaratıcının varlığına ikna eden, tesadüf olması olanaksız gibi görünen bir uyum. Bir bitkinin yaprakları mor, bir kuşun gözü mor rengi daha iyi seçiyor, kuş o bitkiye konuyor, yaprakların üzerinde biriken suyu içeriyor, konmuşken bitkinin üremesini sağlıyor. Ve yaprağın rengi, kuşun sesi insan beyninde heyecan uyandırıyor. Ve bitki, kuş ve insan sonsuz doğal kaynakların, doğal güzelliklerin içinde yaşıyor.

Hippy gibiyim, değil mi? Yoo, değilim. Dünya gerçekten de böyle. İnsan mutluluğu için gerekli her şey yerli yerinde (ölümsüzlük ve gerçek aşk olmayabilir, ama onlar konumuz değil). İnsanların, tüm dünya nüfusunun tüm maddi ihtiyaçları hemen bugün karşılanabilir. Tok olan, başının üzerinde bir dam olan, soğuğa ve sıcağa karşı korunaklı olan ve elinde bir sopayla başının üzerindeki damı korumak zorunda olmayan insanlar hemen bugün mor yaprakları seyretmenin tadını çıkarmaya, yaratıcılıklarının dizginlerini atıp bugün düşünmemiz bile belki mümkün olmayan ürünler vermeye başlayabilir.

Bolluk içinde kıtlık

Ama başlamıyorlar. Başlamıyoruz. Başlamamız gerektiğini, öyle yaşayabileceğimizi herkes, hepimiz biliyoruz, ama olmuyor. Olmaması bir yana, insanlığın muazzam mutluluk ve yaratıcılık potansiyelinin gerçekleşmiyor olması bir yana, tam tersi gerçekleşiyor. Oysa, tam tersinin gerçekleşmesi için hiçbir maddi neden yok. Bir bütün olarak bakarsak, dünyada kıtlık yok, azlık yok, eksik yok.

Akıllara durgunluk verecek bir gıda zenginliğinin ortasında, örneğin, insanlığın önemli bir kısmı tok olmak şöyle dursun, kötü beslenme şöyle dursun, açlıktan ölüyor. Ve hayır, açlık sadece Afrika'da değil. Amerika'da, dünyanın en zengin ülkesinde, kötü beslenmeden kaynaklanan verem gibi hastalıkların arttığı anlatılıyor. New York sokaklarında ancak dilenerek karnını doyurabilenler İstanbul'dan daha fazla.

Bilim kurgu yazarlarını bile hayrete düşürecek bir bilimsel, tıbbi ve teknolojik gelişmenin ortasında, insanlığın önemli bir kısmı daha bir yaşına basmadan ölüyor, çaresi bilinen hastalıklardan ölüyor, içecek temiz su bulamadığı için ölüyor, soğuktan ölüyor, sıcaktan ölüyor, sel baskını veya deprem geldiğinde uyduruk binalarda yaşadığı için ölüyor.

"Delirmişiz biz!"

Biraz geri durup sanki ilk kez görülmüş gibi bakalım, bildiğimiz tüm ekonomi, sosyoloji ve siyaseti bilmiyormuş

Değiştirilmeyi bekleyen bir dünya

gibi bakalım. Bir gezegen ve altı milyar insan. Gezegenin kaynakları ve insanların bilgi düzeyi ve toplam üretimi altı milyarı beslemeye bol bol yetiyor; altı milyarın hepsi için elektrikli, sulu, sağlam ve ferah konutlar inşa etmeye bol bol yetiyor; altı milyarın hepsinin eğitimini ve sağlığını sağlamaya bol bol yetiyor. Ama bu altı milyarın önemli kısmı aç, konutsuz, eğitimsiz, sağlıksız.

Uzay Yolu dizisinde çok olurdu. Başka bir gezegenden bir yaratık gelir, gözlerine inanmaz, gördüklerine anlam veremez. "Delirmişsiniz siz!" der, gider. Günümüzün dünyasına anlam vermek gerçekten de mümkün değil. Niye böyle olduğunu anlamak mümkün, ama bunu anlamlı, normal, kaçınılmaz bulmak mümkün değil. Altı değil altmış milyar insanı bile besleyebilecek bir dünyada, milyonlarca insanın açlıktan ölmesi nasıl normal olabilir?

Önce buradan başlamak gerek.

İnsanlık açlığa, iklim değişikliğine, delik ozon tabakasına mahkûm değil. Bunları yaratan sistemi biz insanlar yarattık, biz değiştireceğiz.

Bugün tek bir insanın bile açlıktan ölmesini "normal" karşılayan biriyle, önce bunu tartışmak gerekir, önce bunun "anormal" olduğunu kabul ettirmek gerekir.

Sonra? Sonra sorun sadece açlık değil ki. Altı milyar insan doymak ve yaşamak için gerekli işlemleri yaparken, bu işlemleri iklim değişikliğine yol açmıyor, ozon tabakasını delmeyecek, nehirleri kurutmayacak, toprağı zehirlemeyecek, diğer canlıları yok etmeyecek şekilde yapabilecek bilgiye ve teknolojiye sahipse ve yine de bunları yapıyorsa, burada da bir "anormallik" var. "Ama..." tartış-

malarına girmeden önce, "insan doğası", "bencillik" filân gibi konulara girmeden önce, mevcut durumu "anormal" olduğunu kabul etmek gerek.

"Anormal" bir sistem

Anormallik maddi durumdan kaynaklanmıyor, insanlardan kaynaklanıyor. Sorun dünyayla ilgili değil, kaynaklarla ilgili değil, insanlığın bilgi, bilim, üretim düzeyiyle ilgili değil. Öyle olsa, "N'apalım" derdik, "yeterince gıda üretmiyoruz, bazılarımız ölüyor" veya "iklim bizden bağımsız olarak değişiyor, engellemiyoruz". Hayır, sorun bizim dışımızda, objektif bir sorun değil. Sorun altı milyar insanın birbiriyle ilişkilerini örgütlenme biçimindedir.

Örneğin, bir Somalili niye açlıktan ölür? Dünyada ve Somali'de gıda olmadığı için değil; gıda üretmek için bir parça toprağın "mülkiyetine" sahip olması veya bir toprak sahibi için çalışıp ondan "para" adlı bir kağıt parçası alıp o

kağıdı bir başkasına vermesi ve gıda "satın alması" gerektiği ve bunları yapamadığı için ölür. Gıda var, aç insanlar var, ama aç insanlarda "para" olmadığı için gıda ambarda durur, açlar ölür.

Örneğin, ozon tabakası niye delinir? Ozon tabakasını delen kimyasalları atmosfere vermeden üretim yapmak mümkün olmadığı için değil; üretim yapanlar birbirleriyle "rekabet" ettikleri, "piyasaya" hakim olup daha fazla "kâr" etmeye çalıştıkları, dolayısıyla en ucuz üretim sistemini seçtikleri için delinir. Ozon tabakasını delmeyecek teknoloji var, ozon tabakası delindikçe tüm insanlar zarar görüyor, ama "kâr" etmek gerektiği için ozon tabakası deliniyor.

Beslenme ihtiyacı, ozon tabakası ve iklim, doğanın ve doğamızın bize dayattığı şeyler. "Mülkiyet", "para", "satın almak" ve "kâr" insanlığa dışarıdan dayatılmış kavramlar ve olgular değil. Birkaç yüzyıldır (üstelik her zaman değil, son birkaç yüzyıldır) insanlığın kendini örgütlenme biçiminin kavramları ve olguları.

İnsan toplumunun bu örgütlenme biçimine, sevenler de sevmeyenler de, memnun olanlar da olmayanlar da, "kapitalizm" diyor. Başka ne özellikleri olursa olsun, ne avantajları olursa olsun, bir yandan müthiş bir zenginlik yaratırken, bir yandan da insanlığın dörtte üçünü bu zenginlikten tamamen mahrum eden bir örgütlenme biçimi, açık ki, insanlığın bütünü açısından yararlı, anlamlı, normal bir sistem değil.

İnsan kendi hayatında "anormal" olduğunu düşündüğü, olması gerektiği gibi olmayan, yanlış bulduğu bir durumla karşılaştığında, bu durumu değiştirmek için bir şeyler yapmaya çalışır, önlem alır, adım atar.

Biz yaptık, biz bozarız

Nitekim, bir zamandır, belki beş, belki on yıldır, giderek artan sayıda insan aynen böyle düşünmeye başladı. Afrika'da açlık olmasını milyonlarca Avrupalı, Amerikalı, kendileri tok olmalarına rağmen, artık doğal karşılamamaya başladı. Yaz başındaki konser bunun bir göstergesi oldu. Güneydoğu Asya'daki tsunami sonucunda yüz binlerce insanın zamanında önlem alınmadığı için ölmesini dünya nüfusu doğal karşılamadı; kendi hükümetlerini daha fazla yardım yapmaya zorladı. Irak'ta olanları on milyonlarca insan doğal karşılamıyor, tekrar tekrar sokaklara dökülüyor, Amerikalı asker anneleri bile "özgür dünya" palavralarına aldırılmayın Beyaz Saray'ın önünde kamp kuruyor.

Dünyanın her yanında bugüne kadar görülmemiş sayıda direniş, hareket, kampanya var. Bir yandan mücadele ederken, bir yandan da bir araya gelmeye, tartışmaya, birlikte davranmaya çalışıyorlar. Küresel bir direniş, küresel bir hareket yükseliyor.

İnsanlık açlığa, iklim değişikliğine, delik ozon tabakasına mahkûm değil. Bunları yaratan sistemi biz insanlar yarattık, biz değiştireceğiz.

Vietnam'da asker ayaklanması Orduda isyan

Amerika'nın Vietnam'da yenilmesinin en önemli nedenlerinden birisi olan askerler arasında isyana varan savaş karşıtlığı unutturulmaya çalışılmaktadır.

Amerikan ordusu içindeki ayaklanmanın çok çeşitli biçimeli oldu. Kimi zaman oturma grevleri, kimi zaman emirlere itaatsizlik, kimi zaman ise subayları vurma biçimleri kullanıldı. Sonuç olarak onbinlerce Amerikan askeri Vietnam Savaşı'nın meşruiyetini sorgularken fiili tutum aldılar.

Ron Kovic adlı Amerikan askerinin nasıl gönüllü olarak savaşmaya gittikten sonra bir direnişçi haline gelmesinin hikayesini anlatan "4 Temmuz'da Doğdu" adlı film bu açıdan seyredilmeye değer.

Kovic ve binlerce başka Amerikan askeri 1971 Nisan ayında Washington'da düzenlenen savaş karşıtı gösteriye üniformaları ile katıldılar ve ordu tarafından kendilerine verilen madalyalarını Amerikan Kongresi'ne fırlattılar.

"İsmim Peter Branagan. Mor Kalp nişanı aldım ve bu şerefsiz kongre üyeleriyle savaşırken inşallah bir tane daha alırım"

"Umarım zaman benim ve kardeşlerimin yaptığını affeder."

"İkinci Tabur, Birinci Deniz Piyadeleri, iktidar halka"

"Philedelphia'dan Ron Ferizzi: "Bu madalyaları geri verdiğim için karım beni boşuyor. Onları saklamam ve küçük oğullarımın gururduymasını istiyorum. Ama bu madalyayı alabilmem için en iyi üç arkadaşım öldü."

Eliyle Kongre binasını gösteren bir adam: "Biz artık savaşmayacağız ama eğer savaşsak da şu binanın basamaklarına"

ulaşmak için savaşa çağız."

Madalyaların atılması üç saat sürdü. Bazılarının elinde birçok madalya vardı. Oraya gelemeyen arkadaşlarının madalyalarını da taşıyorlardı.

Subayların vurulması

Vietnam'da Amerikan askerlerinin en önemli görevlerinden birisi devriye gezileriydi. Askerler bu devriye gezilerinde çok zaman subaylarını vuruyorlardı. Giderek devriye gezilerinin sayısı azaldı, subaylar bu devriyelere katılmaz oldu ve bütün bunlar ABD ordusunun savaşma yeteneğini çok büyük ölçüde düşürdü.

Ordu içindeki hareket Savaşa Karşı Vietnam Gazileri örgütlenmesi ile başladı. Ama kısa zamanda hareket gazileri aşarak askerlerin de içinde yer aldıkları bir harekete dönüştü.

Askerleri sıkı subaylar önce uyarılıyor ardından ya çadırlarına bomba konuyordu ya da devriye sırasında vurulup öldürülüyordu.

Öte yandan birçok birlik subaylarının emirlerine uymayı red ediyordu. Birt defasında bu reddediş televizyon kameralarına dahi yansdı.

Ordu içinde asi basın

Amerikan ordusu içinde Vietnam savaşına karşı çıkanlar sadece Vietnam'daki birlikler değildi. ABD'deki askeri kamplarda ve ABD ordusunun diğer ülkelerdeki üslerinde bulunan askerler arasında da yoğun bir savaş karşıtlığı vardı.

Savaşa karşı tutum alan sayısız asker gazetesi vardı. Çoğu illegal olarak yayınlanan bu gazeteler askerler arasında yaygınca dağıtılmaktaydı.

Bazılarını çıkaran askerler tutuklanıyor ve başka bir birliğe sevk ediliyordu ama sürgüne giden askerler bu defa gittikleri yerde savaş karşıtı bir gazete çıkarıyorlardı.

Amerikan askerlerinin direnişinde Afrikalı-Amerikalı askerlerin direnişi özellikle önemli. Aynı dönemde başlayan Afrikalı Amerikalıların sivil haklar direnişinin de etkisi ile siyah askerler çok zaman direnişin

merkezindeydiler.

Askerliği red

Önceleri gönüllük temelinde profesyonel bir ordu alan ABD ordusu Vietnama gönderilen asker sayısı çoğalınca zorunlu askerliği gündeme soktu.

Önceleri Vietnam'a gönüllü olarak savaşmaya giden Amerikan gençleri hareket yükseldikçe askere gitmeyi reddetmeye başladılar. Giderek bu hareket büyük bir yaygınlığa ulaştı. Binlerce genç açıkça askere gitmeyi reddederken çok daha fazlası çeşitli biçimlerde askerlikten kaçıyorlardı.

Örneğin Oaklan'da askere çağrılanların yüzde 50'si teslim olmadı. Gelenlerin ise yüzde 11'i askere gitmeyi reddettiklerini söyledi.

1968-75 yılları arasında 206 bin kişi federal adli kurumlara askere alınmayı reddetmek için başvurdu.

93 bin asker ise firar etti. Askere gitmeyi reddedenlerin çoğu orta ya da yüksek tahsilli, firar edenlerin çoğu ise tahsilsizdi.

Bu yazının yazılmasında Metis Yayınları'ndan çıkmış olan Amerikan Savaşı, Vietnam 1960-1975 adlı kitaptan yararlanılmıştır.

Amerikan Savaşı, Vietnam, Jonathan Neale, Metis Yayınları, 235 sayfa Karakedi'den bulabilirsiniz

aktivistin kitaplığı

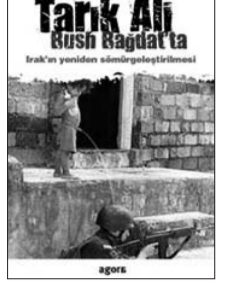
Bush Bağdat'ta

Tarik Ali bu kitabının ilk 4 bölümünde Irak tarihini ve onunla birlikte Irak solunun ve Komünist Partisi'nin tarihini anlatıyor.

Saddam'ın partisi olan Baas'ın nasıl iktidara geldiğini, Irak Komünist Partisi'nin Arap milliyetçiliği karşısında nasıl yalpaladığını ve son olarak da Saddam'ın ABD ile olan ilişkilerini anlatıyor.

Son iki bölümde ise ABD ve savaş ilişkisini ele alıyor. Tarık Ali'nin her zamanki akıcı üslubu ile okunması çok kolay bir kitap.

● Bush Bağdat'ta, Tarık Ali

Amerikan savaşı Vietnam

Irak'ın yeni bir Vietnam olup olmayacağı çokça tartışılıyor. Amerikan savaşı Vietnam Amerika'nın Vietnam savaşına neden karıştığını, savaşı nasıl bir hunharlık içinde sürdürdüğünü, Vietnam direnişinin sınıfsal karakterini, Amerikadaki sivil haklar hareketini ve bu hareketin Vietnam savaşını nasıl etkilediğini ve son olarak da Amerikan ordusu içindeki savaş karşıtı hareketin boyutlarını anlatıyor.

Bu kitabı okuduktan sonra Irak Vietnam olabilir mi sorusuna çok daha kolay yanıt verebilirsiniz.

● Amerikan Savaşı Vietnam: 1960-1975, Jonathan Neale

Barbarlık çatışması

Bush Irak ve Afganistan'a saldırısından önce haçlı seferi ilan etmişti. "medenî Hıristiyan" dünya "terörist İslam"a karşı seferberlik ilan ediyordu. Bu kitap bu sorunu ele alıyor ve çok yönlü bir biçimde inceliyor.

● Barbarlıklar çatışması, Gilbert Achcar

Amerikan müdahaleciliği

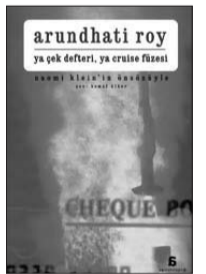
Birçok kitabı Türkçeye çevrilmiş olan Chomsky bu kitabında sürmekte olan savaş-ışgal çılgınlığına Amerika'nın neden atıldığını tartışıyor. Kitap sadece Irak'la sınırlı değil. Doğu Timor bağımsızlık hareketinden Kolombiya'ya kadar geniş bir alanda ABD imparatorluğu'nun operasyonlarını ve bunların anlamlarını tartışıyor. Chomsky ayrıca Seattle'ı ve ardından doğan hareketin önemini de ele alıyor.

● Amerikan müdahaleciliği, Noam Chomsky

Ya çek defteri ya Cruise füzesi

Arundhati Roy günümüzün en önemli yazarlarından birisi. Bu Roy'un Z-Net editörlerinden David Barsamian işle yaptığı uzun konuşmaları kapsıyor. Roy ABD'nin savaş çılgınlığını çarpıcı bir biçimde anlatıyor.

● Ya çek defteri ya Cruise füzesi, Arundhati Roy

Sokaktaki insanın 'imparatorluk' rehberi

Arundhati Roy'un Türkçe'de yayınlanan bu son kitabı savaş karşıtı hareketin içinden yazılmış bir eser. Roy çok güzel bir üslupla savaş karşıtı hareketin önemli yanlarını öne çıkarmakta, kimi eksikliklerini dillendirmekte.

● Sokaktaki insanın 'imparatorluk' rehberi, Arundhati Roy

1966'da Amerşkan ordusunda olan siyah askerlerin üçte ikisi süreleri bittiğinde askerde kalmayı tercih ediyorlardı. Askerlik siyahlar için sivil hayatta bulabilecekleri işten daha iydi.

1970'de siyah askerlerin yüzde 13'ten azı süreleri bittiğinde askerde kalmaya devam ediyorlardı.

Almanya'daki Amerikan askeri üslerinin hemen hepsinde Memnun Olmayan Siyah Askerler Grubu adını taşıyan örgütlenmeler vardı. Bu örgütlenmelerin toplantıları son derece politikti.

■ Bütün bu kitapları Karakedi Kitabevi'nden bulabilirsiniz.

■ Büyükparmakkapı Sokak, Hayat Apt, Kat: 4 İstiklal Caddesi, Beyoğlu İstanbul

Aktivistlerin tartışma platformu

Antikapitalist forum 2005

Bütün dünyada büyük bir hareket yükseliyor. Savaşa, eşitsizliğe, adaletsizliğe karşı milyonlarca insan seferber olmuş durumda.

Gençler ve eski kuşaklar yanyana mücadele ediyorlar. Birlikte dünyayı değiştirmek için çalışıyorlar.

Hareket aynı zamanda büyük bir tartışma ortamına sahip. Aktivistler çok büyük tartışma platformlarında bir araya gelerek deney alışverişinde bulunuyorlar, nasıl bir dünya istediklerini ve o dünyaya nasıl ulaşacaklarını tartışıyorlar.

Hareketin tartışma plat-

formu olan Sosyal Forumlara onbinler, yüzbinler katılıyor.

Türkiye'de **Antikapitalist Forum** böylesi bir tartışma platformu olmayı amaçlıyor.

Çeşitli kampanyalar içinde yer alan aktivistlerin bir araya gelerek tartışmalarını sağlamak istiyor.

Antikapitalist Forum'da daha çok gençlerin konuşması, kadınların öne çıkması isteniyor. Akademik değil, canlı, harekete yol gösteren, mücadelenin içinde şekillenmiş tartışmalar isteniyor.

Eğer sizde hareketin gelişimini tartışmak istiyorsanız, deneylerinizi

aktarmak, başkalarının deneylerini paylaşmak istiyorsanız **Antikapitalist Forum**'un örgütlenmesine katılın.

Antikapitalist Forum hazırlıkları için İstanbul, Ankara, İzmir'de düzenli toplantılar yapılacak.

Gelin bu toplantılara katılın. Gündemin oluşmasına, konuların ve konuşmacıların saptanmasına katkıda bulunun.

Çevrenizde **Antikapitalist Forum**'u duyurun.

Ayrıntılı bilgi için:

İstanbul: 536 - 335 10 19

Ankara: 505 - 703 47 43

İzmir: 537 - 624 49 08

**sosyalist işçi
ne savunuyor?**

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlerle katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Haydarpaşa Dayanışması Platformu Etkinlik Takvimi

24 Ağustos Çarşamba, İzmir, Gebze, Pendik ve Haydarpaşa istasyonlarında BTS bildiri dağıtacak.

27 Ağustos Cumartesi, Geniş katılımı olarak Haydarpaşa'da bildiri dağıtımı. (Saat:10.00'da BTS'de buluşulacak)

31 Ağustos, Çarşamba, İmza standları açılıyor: Sirkeci ve Haydarpaşa'da BTS, Kadıköy'de Kimya Mühendisleri Odası, Beşiktaş ve Taksim'de Makina Mühendisleri Odası ve Mimarlar Odası

3 Eylül, İmza standları yeniden açılıyor. Saat:17.00'de Mimarlar Odası Kadıköy Temsilciliği'nde değerlendirme toplantısı.

7 Eylül, Çarşamba, Saat:18.00'de (yer daha sonra duyurulacak) geniş katılımı bir toplantı.

24 Eylül, Sempozyum yapılacak.

Akkuyu gençlik kampı

Nükleersiz bir dünya için

Ayşem MERT

Nükleersiz bir Dünya sloganıyla yola çıkan Genç Yeşiller 28 Eylül - 2 Ekim tarihleri arasında bu arzuyu paylaşan Türkiye'den ve Avrupa'dan gençlerle buluşmayı hedefledikleri bir kamp düzenliyor. Tüm dünyada 'nükleer rönesans' yalanlarıyla insanlığın geleceğini tehdit eden

santrallerin arttırılmaya çalışıldığı, gerek Çer-

nobil'de gerek Hiroşima ve Nagazaki'de yaşanan acıların unutturulmaya çalışılarak nükleer enerjiyle silahların ilişkisinin görmezden gelindiği bu günlerde kamp, 'dünyanın her yerinde nükleere hayır' diyenlerin seslerini duyurmaları için önemli bir platform olacak.

Kampın amacı Türkiye'den ve Avrupa'dan Nükleere karşı olan gençleri biraraya getirmek ve nü-

leersiz bir dünya için birlikte yapılabilecekleri tartışırken Türkiye'de Akkuyu Nükleer Santrali'ne karşı yapılan mücadele sırasında edinilen tecrübelerin aktarılması. Türkiye'de ilk defa Akkuyu Nükleer Santral'nin inşa edilme girişimlerine karşı başlatılan nükleer karşıtı hareketin önde gelen kampanyacılarının da destek vereceği kampta nükleer enerjinin sosyal boyutlarının yanı sıra

teknik ayrıntıları da içeren çalışma atölyeleri yer alacak. Bu çalışmalara, santralin yapılması planlanan bölgeye yapılacak geziler ve Akkuyularla yapılacak sohbetler de eşlik edecek. Katılımın ücretsiz olduğu kampa başvurmak için

Ayşem Mert: ayshem@yahoo.com ya da Dilek Özkan: dilezen@yahoo.com

Avrupa Sosyal Forumu İstanbul'a geliyor

Eylül ayında İstanbul, Avrupa Sosyal Forumu'nun (ASF) 3. Hazırlık toplantısına ev sahipliği yapacak. 23-25 Eylül'deki toplantı İTÜ Maçka Sosyal Tesisleri'nde gerçekleşecek.

Sosyal forumlar kapitalizmin yarattığı tahribatlara ve savaş çılgınlığına karşı dünyanın dört bir yanından çeşitli hareketleri bir araya getiriyor. 2006'da Atina'da yapılacak 4. ASF de böylesi büyük bir buluşma olacak.

Son dönemde hareketin yaşadığı birkaç önemli gelişme var. Bunlardan ilki, Fransa'da AB

anayasasının referandumunda çıkan hayır oyu. Bu gelişme üzerine AB anayasası işe yaramaz bir kağıt parçasına dönüştü. Bu anayasa ile kurumsallaştırılmaya çalışılan neoliberal saldırılar da bir düzeyde geriletilmiş oldu. Diğer bir gelişme ise İngiltere'de yaşanan patlamalar ve sonrasındaki süreç. Bombalamalar, Irak işgali sonrası dünyanın daha güvensiz bir hale geldiğinin göstergesiydi. Dünyadaki savaş karşıtı hareket ABD'nin ve İngiltere'nin işgali sona erdirmesi için mücadelelerini sürdürüyor-

or. Bombalamalarla birlikte bu mücadelenin uluslararası düzeydeki önemi bir kez daha ortaya çıktı. Diğer bir önemli gelişme ise Almanya'da seçimlere girecek sol alternatifin oldukça güçlü bir konuma ulaşması. İstanbul toplantısı Almanya seçimlerinden bir sonraki hafta yapılacak. Sonuç olarak tüm bu gelişmeler ASF toplantısında değerlendirilecek. Geleceğe dönük ortak stratejiler geliştirilmeye çalışılacak.

Bu siyasal gelişmelerin yanı sıra Atina'da yapılacak ASF'nin programının da İstanbul toplantısında

netleşmeye başlaması bekleniyor. ASF'nin politik eksenleri tüm bu siyasal gelişmeler çerçevesinde yeniden tanımlanacak. Ortaya çıkacak politik eksenlere göre büyük toplantılar organize edilecek.

ASF toplantısına Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden 100-150 kişilik bir katılım bekleniyor. Hazırlık toplantısının ev sahipliğini de geçtiğimiz aylarda kamuoyuna duyurulan Türkiye Sosyal Forumu (TSF) yapacak.

Hazırlık toplantısına katılmak için TSF bürosu ile irtibata geçebilirsiniz. **Tel: (212) 2433715**

BİZE GÖRE köşesine yazacağınız yazılar 150 kelimeyi geçmemelidir. Böylelikle her sayı daha çok okurun görüşlerinin **Sosyalist İşçi'de** yer alması mümkün olacak.

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti. ■ Sahibi: Özden Dönme

■ Sorumlu Yazışları Müdürü: Volkan Akyıldırım

■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yaygın süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org ■ sosyalistisci@sosyalistisci.org

Coca Cola öldürür

Coca Cola ilk olarak ABD'nin Georgia eyaletindeki Atlanta kentinde üretilmeye başlandı. Georgia çocuk işçi kullanımını yasaklayan yasayı en son imzalayan ABD eyaletidir. Coca Cola'nın ilk patronu Asa Chandler çocukları köle gibi kullanmayı savunuyordu. "Çocuk emeği dünya üzerindeki bütün ülkelerde başarının ölçüsüdür.", diyor ve ekliyordu; "çocuk ne kadar erken çalışmaya başlarsa hayatı o kadar güzel ve yararlı olur."

Coca Cola çocuk emeğini sömürmekle kalmadı, 1970 de Güney Afrika'da ırkçı rejimin hapse attığı siyah mahkumları ayda 7.5 dolara çalıştırıyordu.

İkinci Dünya savaşına giden ABD askerlerinin yanlarında, pazarı genişletmek için Coca Cola temsilcileri de gidiyordu. Coke temsilcileri teknik gözlemci ünvanı altında savaşta resmi üniforma giyiyorlardı. Bu arada Alman ve Japon savaş esirleri de Coca Cola fabrikalarında çalışıyorlardı. Bu "yurtsever" şirket Nazi Almanya'sında iş yaparken gamalı haç ile Coca Cola arması yan yana asılıyordu.

1930 larda Coca Cola, Hitler Gençliği üyelerini yıllarca kendi kamyonları ile mitinglere taşıyordu..

Nisan 1939 da Coca Cola'nın Almanya'daki patronu şirketin 10. yılını kutlarken "Büyük önderimiz Hitler'e hayranlığımızı ifade etmek için" adlı yığınsal bir "Heil Hitler" gösterisi düzenledi.

1954 te Coca Cola'nın yerel şişeleme şirketi United Fruit Co. Guetamala'da askeri darbeyi destekledi.

İşçi katili

Israel Marquez, Guatemala'da sendika temsilcisi. Üç kez suikastten kurulmuş. Guetamala'da ölüm Coca Cola olarak adlandırılır diyor.

5 Aralık1996'da paramiliter Kolombiya Carepa bölgesindeki Bebidasy Alimentos şişeleme fabrikasında

sendika temsilcisi Isidro Segunde Gill öldürüldü. Bir sendika liderini kaçırdılar daha sonra işçi düşmanı katiller sendika bürosunu yakarak işçileri sendikayı terk etmeye zorladılar.

2001 Temmuz'un da Kombiya'lı Gıda İşçileri Birliği'nin (Sınaltrainal) sekiz liderinin Coca Cola yöneticileri tarafından finanse edilen faşist çetelerce öldürmesini unutmuyoruz.

İsrail'in dostu

Coca Cola'nın sahibi, CNN'de yaptığı açıklama ile Temmuz ayının tüm gelirini ve bundan sonraki ayların kâr paylarını İsrail donanmasına devrettiğini açıkladı.

Coca Cola, emperyalist ABD'nin Başkanlık seçimlerinde rüşvet kabilinden bağışlar yaptı. Eisenhower, Kennedy, Johnson, Carter, Clinton ve son olarak da

Bush'un seçim kampanyasına 1 milyon dolar ödedi.

İçinde ne var bilinmez

Bugün kapitalizmin içine girdiği yeni dönemin ve sermayenin damgasını vurarak adına küreselleşme denilen sürecin insana, emeğine ve sağlığına zararlı olan Coca Cola özel bir formülle üretiliyor.. Formülü asla açıklanmamıştır. Kafein içeren meyan kökü, şeker, asit ve ne olduğu bilinmeyen pek çok bileşeni olan bir içecek türü Cola. Bu içeceğin dünya pazarına sunulmuş şekli de çok ilginçtir. Kutu yada şişe her ne ise üzerinde ne menem şey olduğu bilinmeyen "Coca Cola Özü" yazılıdır.

Coca Cola'nın insan sağlığı ile ilgili zararlı içerdiği bir yana, bu marka her zaman ABD emperyalizminin en büyük silahı

olmayı sürdürmektedir. Amerika Afganistan'a girmeden çok önce Coca Cola girmiştir oralara. Coca Cola görüntüsü Amerika'nın oradaki varlığını sembolüdür. Son Irak savaşında da farklı olmadı. Irak'a giden insani yardım konvoylarında da, Amerikan askerlerinin kumanya paketlerinde de karımıza hep Coca cola çıkıyor.

Amerika Coca Cola'yı her zaman çok iyi pazarladı. Coca Cola sürekli kültür emperyalizminin en yararlı malzemesi oldu.. Pazarlama piyasalarını çok iyi bilen şirket her nabza göre şerbet vermeyi başardı..

Cola Turka farklı mı?

İşbirliği "İslami" yönetim ve sermaye ile Cola Turka birlikte gündeme geldiler. Reklamlarda islami motif , tema ve söylemler kullanıldı, kullanılıyor.. "Paranın dini imanı olmadığını" söyleyenler, bu söylemlerini insanların inançlarını, İslamiyeti pazarlayarak pratiğe çoktan döktüler bile.

Bu Amerikan şirketi yıllardır kendi çapında "sosyal sorumluluk" kampanyaları örgütlemektedir.

Yıllar boyunca göz boyamak, çocukları katleden rejimlere, kanlı faşist darbeler yaptıkları mali yardımları gizlemek amacıyla lösemili çocuklar için hastahanelerde özel odalar inşaa etmişlerdir.

Utandıran, cinayetlerinin yanında deveye kulak bile olmayacak bu küçük yardımlarını, hasta çocukları reklamlarının aracı yapmışlardır. Sözkonusu odaların kapılarına Coca Cola markasını yerleştirmişlerdir.

Aslında geçen 2003 Eylül ayında durup dururken Coca Cola ortalığa bir festival havası yaymasa idi ve Temmuz 2003 de Dünya Sosyal Forumu'nda Coca Cola'yı boykot kararı alınmasaydı, halen Coca Cola'nın midemize ve sağlığınıza ne haltlar yaptığı ile ilgili olarak düşünme fırsatı bulamayacaktık.

Sadece içecek değil şaşırtıcı başka marifetleri de var

Gelelim bir kutu Coca Cola veya Pepsi veya Cola Turka ile ne gibi pratik işler yapabileceğinize; denemesi bir cola parasıdır

Tuvaleti temizlemek için

Bir kutu kolayı klozetin içine dökünüz. Bir saat kadar bekleyiniz ve sifonu çekiniz. Koladaki sitrik asit hela taşıdaki lekeleri yok edecektir.

Krom tamponlardaki pas lekelerini temizlemek için

Arabanın tamponunu Coca Cola'ya batırılmış bir sigara paketinin içindeki alüminyum folyosuyla iyice ovunuz. Tertemiz olacaktır.

Akü kutup başlarındaki çapağı temizlemek için

Bir kutu kolayı kutup başlarına dökün ve bütün çapak yok olsun.

Paslanmış bir civatayı sökmek için

Coca-Colaya batırılmış bir bezi bir kaç dakika paslı civataya uygulayınız. Bir kaç dakika sonra rahatlıkla dönecek ve çıkacaktır.

Elbisenizdeki yağ lekesini çıkarmak için

Bir kutu kolayı lekeli giyeceklerin üstüne boşaltın, Deterjanı ekleyin ve her zaman yıkadığınız gibi yıkayın. Coca-cola yağ lekelerinin yok olmasına yardım edecektir.

● Ayrıca araba ön camlarındaki her türlü kuş pisliği yapışan sinekler veya ağaçlardan dökülen toz, polen, yapışkan maddelerin çıkarılması en iyi madde Coca Cola + Pepsi + Cola Turka'dır

● 2001 yılında Delhi Üniversitesinde "kim daha fazla Coca-Cola içecek" diye bir yarışma yapıldığında, sekiz litre Coca-Cola içerek kazanan ve 10 dakika içerisinde herkesin gözü önünde ölen kişinin haberini duymuşsunuzdur Neden öldü? Çünkü çok fazla karbondioksit almıştı ve kanında yeterli oksijen yoktu.

● Başka bir örnek: Kırılmış dişinizi bir şişe Coca Cola'nın içine koyun ve 10 gün sonra bakın... Diş 10 günde büyük oranda erir.

2005 Mayıs ayında Dudullu ve Yenibosna'daki Coca Cola depolama ve taşıma tesislerinde sendikalı oldukları için fabrikaya alınmayıp işlerine son verilen 110 işçinin direnişi 13 Ağustos Taksim Gezi Parkı'nda Barışa Rock'ın da destek verdiği basın açıklamasında "sömürünün simgesi Cola şişesi-direnişin simgesi Cola işçisi" sloganları atıldı.